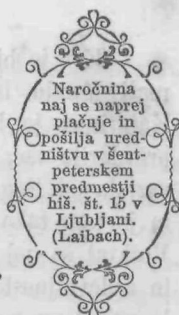

VERTEC.

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 10.

V Ljubljani 1. oktobra 1872.

Leto II.

O r e h i.

rehev polno vrečo
Na vertu sem nabral,
Pa pridnim je otrokom
V igračo bom razdal.

Le čujte! ropotajo,
Kot bili bi živi;
Zdaj k meni se vstopite
Vsak kôpo jih dobi.

Iz terde kdor lupine
Bo jederca pobral,
Orehov mu še drugih
Po verhu bodem dal.

Zatorej le hitite
Orehe urno trét',
Da z vreče drugo kôpo
Dobili bote spet.

P. Gros.

Blaga hčerka.

Katarinki so oče umerli, ko je bila komaj tri leta stara. Ta velika zguba je njeno pobožno mater hudo zadela, kajti odslej so morali za dušni in telesni blagor svoje hčerke sami skerbeti. Vendar pa dobra mati niso obupali, marveč iskali so tolažbe v pravej kerščanski veri. Sklenili so vse svoje moči le v to obrniti, da bi svojo edino hčerko prav po kerščanski odgojili. Imeli so majhno posestvo v vasí in zraven malo mirovino, katero jim je dajala soseska iz hvaležnosti do njih ranjkega moža, ki je bil učitelj v fari. Vse to ni veliko verglo, a vendar je bilo zadosti za njih zmerne potrebe.

Katarinka je bila z lepimi čednostmi in blagimi čutili jako nadarjena. Mati so jo z vso marljivostjo vzrejevali in k vsemu dobremu napeljevali. Zato je pa tudi Katarinka rasla in napredovala v veliko veselje svoje matere.

Skerbna mati so dobro vedeli, da prava izreja obstoji le na kerščanskej podlagi; zategadelj so svojej hčerki že zgodaj vcepili pravo pobožnost, bogaboječnost in ljubezen do bližnjega v njeno mlado serce. Niso je pa učili le z besedo, ampak kazali so jej vse to z lastnim izgledom. Zato so pa mati tudi kmalu dočakali dober sad svojega marljivega prizadevanja. Mnogokrat so videli, kako je njih hčerka svoj kruhek, ki so jej ga za kosilce dali, razdelila med otroke ubogega soseda.